

Καλαντίσματα

ΠΑΛΙΑ

1

Ἰσον, ὕσον, ὦ φίλε Ζεῦ,
κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηνῶν
καὶ κατὰ τῆς Πεδιῶν.

2

Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ θρέμει ὀλβιος αἰεὶ.
αὐταὶ ἀνακλίνεσθε, θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσεισι
πολλός, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνη τεθαλυῖα
εἰρήνη τ' ἀγαθή· ὅσα δ' ἄγγεα, μεστὰ μὲν εἴη,
κυρβασίη δ' αἰεὶ μάζης κατὰ καρδόπου ἔρποι.
νῦν μὲν κριθαῖν εὐώπιδα σησάμεσσαν

.....
τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ δίφρακα δῆσεται ὕμνιν,
ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα,
αὐτὴ δ' ἱστὸν ὑφαίνει ἐπ' ἡλέκτρῳ θεδαυῖα.
νεῦμαι τοι νεῦμαι ἐνιαύσιος ὥστε χελιδὼν·
ἔστηκε ἐν προθύροις ψιλὴ πόδας, ἀλλὰ φέρ' αἶψα.
ὑπὲρ σε τ' Ὀπόλλωνος, ὦ γύναι, τι δός·
εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐχ ἔσθῃξομεν·
οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἤλθομεν.

3

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν,
δέξαι τὰν ὕγίαιαν,
ἂν φέρομες παρὰ τὰς θεοῦ
ὦν ἐκλάξατο τήνα.

4

Ἦλθ' ἤλθε χελιδὼν
καλὰς ὥρας ἀγοῦσα
καὶ καλοὺς ἐνιαυτοὺς
ἐπὶ γαστέρα λευκὰ
κῆπι νῶτα μέλαινα.
παλάθαν σὺ προκύλει
ἐκ πίονος οἴκῳ
οἶνω τε δέπαστρον
τύρῳ τε κάνυστρον·
καπυρῶνα χελιδὼν
καὶ λεκιθίταν
οὐκ ὠθεῖται.
πότερ' ἀπίωμες ἢ τί σου λαβώμεθα;
αἰ μὲν τι δώσεις· αἰ δὲ μή, οὐκ ἔασομες·
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ θοῦπέρθυρον
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν;
μικρὰ μὲν ἔστι· ραδίως νιν οἴσομες.
αἰ κα φέρῃς τι, μέγα τι δὴ καυτὸς φέροις.
ἄνοιγ' ἄνοιγε θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές εἰμες ἀλλὰ παιδιά.

5

ἔσθλοι κορώνη χίδρα πρόσδοτε κρυβέων
τῇ παιδί τ' Ἀπόλλωνος, ἢ λέκος πυρῶν,
ἦτ' ἄρτον, ἦτ' ἡμαιοῖον, ἢ ὃ τι τις χρήζει·
δοτ' ὡγαθοὶ τι τῶν ἑκάστος ἐν χερσὶν
ἔχει κορώνη. χάλα λήψεται χόδρον.
φίλει γὰρ αὐτὴ πάγχυ πάντα δαίνυσθαι.
ἐ νῦν ἄλλας δοὺς αὐτὴ κηρίον δώσει.
ὦ παῖ, θύρην ἀγκλινε. πλοῦτος ἤκουσεν
καὶ τῇ κορώνη παρθένος φέροι σῦκα.
θεοί, γένοντο πάντ' ἀμπεπτος ἡ κούρη,
κάφνειόν ἀνδρα κώνομαστόν ἐξεύροι·
καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κούρον ἐς χεῖρας,
καὶ μητρὶ κούρην ἐς τὰ γούνα κατθέει,

θάλος τρέφειν γυναῖκα τοῖς κασιγνήτοις.
ἐγὼ δ' ὅκοι πόδες φέρουσιν, ἰφθίμους
ἀμείβομαι μούσαισι, πρὸς θύραις ἄδων
καὶ δόντι καὶ μὴ δόντι πλεῦνα τῶν αἰτέω.

ἀλλ' ὡγαθοὶ πορέξασθ' ὧν μυχὸς πλουτεῖ.
δὸς ὦνα δὸς τι καὶ σὺ πότνα μοι νύμφη.
νόμος κορώνη χεῖρα δοῦν ἐπαιτούση.
τοσαῦτ' αἰδῶ. δὸς τι καὶ καταχρήσει.

6

Ἐκ κορὶ κορὶ κορώνη
σὺν κούροις τε καὶ κόραις.

7

Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι
καὶ κύλικ' εὐζώροιο, ὅπως μεθύουσα καθεύδῃ.

ΝΕΑ

1

Βρέξε, βρέξε, βρεχτενή,
τὰ ποδάρια μ' σὸ λονί
κι ἡ καρδιά μου σὸ ψωμί...

2

Βγαίνει ὁ κακόχρονος,
μπαίνει ὁ καλόχρονος.
Ὁξω ὁ Κουτσοφλέθαρος,
ἔξω, ψύλλοι, ποντικοί,
μέσα Μάρτης καὶ χαρὰ
καὶ κουκάλια δυνατά!

3

Περπερίτσα περπατοῦν,
τὸν Θεὸν παρακαλοῦν:
Θέ μου, βρέξε μιὰ θροχὴ
στὰ σιτάρια, στὰ κριθάρια
καὶ στοῦ Θεοῦ τὰ περιστέρια!
Ὅσες τρύπες τὸ δερμόνι,
τόσες θημωνιές τ' ἁλώνι!

4

Αὐτὰ τὰ σπῖτια τὰ ψηλά τὰ μαρμαροχτισμένα
μὲ τὲς μεγάλες τὲς αὐλὲς καὶ τὲς πλακοστρωμένες,
νὰ ἔχουν καὶ χίλια πρόβατα καὶ πεντακόσια γίδια,
νὰ ἔχουν ζευγάρια εἴκοσι καὶ δεκαχτὼ φοράδες,
νὰ ἔχουν γελάδες ἑκατὸ καὶ ἑκατὰ, φορτωμένα,
νὰ μπαινοβγαίνουν οἱ δικοί, οἱ φίλοι νὰ μὴ λείπουν,
κι ὅσοι διαβάτες ἀπερνοῦν, νὰ τρῶνε, νὰ κοιμῶνται.

5

Ἀφέντη μου πρωτάφεντε καὶ πρωτοτιμημένε,
ἀρχῆς ὁ Θεὸς σὲ τίμησε καὶ ὕστερα ὁ κόσμος ὅλος,
σὲ τίμησε καὶ ὁ βασιλιάς, σ' ἐκάλεσε νουνό του.
Φέρνεις στεφάνι ἀπὸ φλωρί καὶ ἀπὸ μαργαριτάρη,
νὰ στεφανώσεις βασιλιά με μιὰ βασιλοπούλα·
φέρνεις τῆς νύμφης χάρισμα πανώριο δαχτυλίδι,
φέρνεις καὶ φόρεμα χρυσό, πῶχει ζωγραφισμένα
τοὺς κάμπους με τὰ λούλουδα, τὸν οὐρανὸ με τ' ἄστρα.

6

Ἦρθεν, ἦρθε χελιδόνα,
ἦρθε καὶ ἄλλη μελιδόνα,

κάθησε και λάλησε
και γλυκά κελάδησε:
«Μάρτη, Μάρτη μου καλέ,
και φλεδάρη φοδερέ,
κάν φλεβίσεις κάν τσικνίσεις,
καλοκαίρι θα μυρίσεις,
κάν χιονίσεις κάν κακίσεις,
πάλιν άνοιξη θ' άνθίσεις».
Θάλασσαν έπέρασα,
τήν στεριά δέν ξέχασα,
κύματα κάν έσχισα.
Έσπειρα, 'κονόμησα,
έφυγα κι άφηκα σůκα
και σταυρό και θημωνίτσα
κι ήρθα τώρα ήδρα φύτρα
κι ήδρα χόρτα, σπάρτα, βλίτρα,
βλίτρα, βλίτρα, φύτρα, φύτρα.

Σύ, καλή νοικοκυρά,
έμπα στο κελλάρι σου,
φέρ' άθγα περδικωτά
και πουλιά σαρακοστά
δώσε και μιά όρνιθίτσα,
φέρε και μιά κουλουρίτσα...

7

...Βαστά το πέττο άσπρο
μαύρα βαστάει τές άλε
σταυρί, κολά ντί μάρε
το' ή κούντα ές ντούε 'νοιφή... (Σαλέντο).

8

'Αφέντη μου πεντάφεντε, πέντε δολές άφέντη,
πέντε κρατούν το μαύρο σου, πέντε τόν καλιγώνουν
και τρεις άλλοι παρακαλούν: άφέντη, καθαλίκα...

9

'Εσένα πρέπει, άφέντη μου, το άξιο το ζευγάρι,
το άξιο, το περήφανο και το στεφανωμένο.
'Ας είν' καλά τ' άλέτρι σου, θεός να το πλουταίνει,
γιά να θερίζεις σταυρωτά, να δένεις άντρειωμένα,
να θημωνιάζεις πυργωτά, να ζεις, γιά να σε πάρω,
να κοσκινίζεις μάλαμα, να πέφτει το χρυσάφι,
τα πυκνοκοσκινίσματα να δένεις στίς δαίτρες.

10

Κι άς τόν καλοπερίσουμε τουτο μας τόν άφέντη,
όπου έχει άνώγεια δίπατα και αώλές μαρμαρωμένες
και πανεθύρια μπρούτζινα και πόρτες άτσαλένιες.
Στ' άνώγεια του, κατώγεια του, χρυσός αητός περνάει,
έκει περνάει χρυσός αητός, πεζός και καθαλάρης.
Στά έμπα του, στα έδγα του, ραίζει το φτερό του,
ραίζει το φτερούγι του, το χρυσοφτέρουγό του.
Και διαλαγιάν έβάλανε σ' ούλη την οικουμένη,
ποιός έχει άσήμι άδουλο και μάλαμα καθαρίο
και χρυσικό άφ' τη Βενετιά, να χύσει το φτερό του,
να χύνει το φτερούγι του, το χρυσοφτέρουγό του...

11

'Εδω που τραγουδήσαμε, πέτρα να μη ραίσει
κι' ό νοικοκύρης του σπιτιού χρόνους πολλούς να ζήσει.
'Αφέντη μου ευγενικέ, πούχεις μεγάλη χάρη,
που σ' έχομε στον τόπο μας σαν το λαμπρό φεγγάρι,
άνοιξε το πουγγάκι σου το μαργαριταρένιο,
αν έχεις γρόσια, δός μας τα, αν έχεις και παράδες,
αν έχεις και γλυκό κρασί, δγάλε να μάς κεράσεις.

Πολλά 'παμε τ' άφέντη μας, άς πούμ' και της κυράς μας.
Κυρά σεμνή, κυρά τρανή, κυρά καμαρωμένη,
κυρά μου, όντας έδούλιουσιν γιά να ντυθείς, ν' αλλάξεις,
ή φάσα φέρνει το νερό κι ή κίσσα το σαπούνι
κι ή πέρδικα ή ώριόπλουμη φέρνει τα τρία ρούχα,
το κόκκινο, το πράσινο, τ' άσπρο και το χιονάτο.
Κυρά μου, όντας έκίνησες να πās στην έκκλησία,

δάνεις τόν ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι στήθη
και του κοράκου το φτερό δάνεις καμαροφρύδι.
'Η στράτα ρόδα γέμισε κι ή έκκλησιά το μόσκο.
Κυρά μου, όπδχεις τούς ύγιούς, ό Θεός να στους χαρίσει
κι ό μέγας άη Βασίλης μας να στους πολυχρονίσει.

12

Καλότυχη, καλόμοιρη, με γιό, με δυχατέρα.
'Ο γιός από τα γράμματα κι ή κόρη άπ' τα πλουμιά
κι άντάμωσαν τα δυό μαζί στη μέση στην αώλη σου.
Χαμογελάει το σπίτι σου, χαμογελάει ή αώλη σου.
Να στήσεις άσπρο φλάμπουρο στη μέση στην αώλη σου,
να τρών, να πίν' νε οι φίλοι σου, να σκαζούν οι γι-όχτροι
(σου).

13

Κυρά μου, τόν ύγιόκα σου, κυρά, τόν άκριδό σου
πέντε μικρές τόν άγαπούν και δεκοχτώ μεγάλες,
και μιά της άλλης έλεγε και μιά της άλλης λέγει:
—Έλάτε κι άς τόν πάρουμε κουμπί και δαχτυλίδι,
το δαχτυλίδι να φορεί και το κουμπί να παίζει,
να περπατεί, να χαίρεται στους κάμπους καθαλάρης,
στούς κάμπους πιάνει τούς λαγούς, στα πλάγια τα περ-
(δίκια
κι αούτου στα στρεφολάγκαθα πιάνει τρία όλαφομόσχια
τό 'να το πάει της μάνας του, τ' άλλο της άδερφής του,
το τρίτο το καλύτερο της άγαπητής της του.

'Εδω που τραγουδήσαμε, πέτρα να μη ραίσει
κι ό νοικοκύρης του σπιτιού χρόνους πολλούς να ζήσει,
να ζήσει χρόνους εκατό και να τούς άπεράσει
κι από τούς εκατό κι έμπρός, ν' άσπρίσει, να γεράσει.

14

'Ελα κι άς το παινέσουμε τουτο το παλικάρι,
όπδχει πλάτες γι' άρματα κι άρμούς γιά το λιθάρι
και χέρια γοργογύριστα να ρίχνουν τη σάϊτα,
να σάϊτεύει τα πουλιά και τα δμορφα κορίτσια.

15

Κυρά μ', τη θυγατέρα σου, κυρά μ', την άκριδή σου
την έλουζες, την χτένιζες, στα σύννεφα την κρύβεις,
να μην την κρούξ' ό κουρνιαχτός, να μην την κάψει ό ήλιος.

Τα σύννεφα σκορπίσανε κι ή κόρη λάμπει μέσα.
Διαβαίνει ν-έναν νιούτσικο και πέφτει και πεθαίνει
διαβαίν' κι ένας πραγματευτής και χάνει την πραγμάτεια.
—Γιά σήκω, σήκω, νιούτσικε, μην πέφτεις και πεθαίνεις
γαμπρό στη θυγατέρα μου, γαμπρό στην άδελφή μου,
γαμπρό στην έξαδέρφη μου που σταματάει τόν ήλιο.

16

'Εδω 'χουν κόρην έμορφη, κόρ' άρραδωνισμένη,
στα σύννεφα την έκρυβαν, στα σύννεφα την κρύβαν.
Σπαράχτηκαν τα σύννεφα και φάνηκεν ή κόρη
φανήκαν τα ξανθά μαλλιά και οι χρυσές πλεξίδες.

17

Κυρά μ' τη θυγατέρα σου την ήλιογεννημένη.
στον ήλιο έγεννήθηκε, στον ήλιο κουναριέται
και στην άφρη του γαλατιού την είναι βαφτισμένη.
Με τ' άσπρα, με τα κόκκινα και με τα λουλουδάτα.

18

—Μωρή μικρή, μικρούτσικη, μικρή γαϊτανοφρύδα,
μικρή μ', το που 'ν' ή ρόκα σου, το που 'ναι κι άργαλειός
(σου;
—'Η ρόκα μ' είν' στη ζώση μου κι ό άργαλειός ύφαίνει,
ύφαίνει τα φτενά πανιά και τα «ρουστά τα δλάρια,
ύφαίνει μέσα τα' σούρανούς, τους κάμπους με λουλούδια
και ρεματιές άπάτητες και πράσινες ραχούλες.
Με τ' άσπρα, με τα κόκκινα και με τα λουλουδάτα.

Μνήμεν

Α

*Ετσι δημιουργήθηκαν όλες οι έργασίες και κάθε τέχνη, ή δράση των χειρών, το περπάτημα των ποδιών, ή λειτουργία κάθε μέλους, ανάλογα με την τάξη που συνέλαβε ή καρδιά κι εκφράστηκε απ' τη γλώσσα, και πού εκτελέστηκε στο κάθε πράγμα.

(ΑΠΟ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ 2.500 π.Χ.)

Κατά φύσιν δὲ ὄντος ἡμῖν τοῦ μιμεῖσθαι καὶ τῆς ἀρμονίας καὶ τοῦ ρυθμοῦ (τὰ γὰρ μέτρα ὅτι μόρια τῶν ρυθμῶν ἐστί, φανερόν) ἐξ ἀρχῆς οἱ πεφυκότες πρὸς αὐτὰ μάλιστα κατὰ μικρὸν προάγοντες ἐγέννησαν τὴν ποιήσιν ἐκ τῶν αὐτοσχεδιασμάτων.

(ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ 4,6)

Τὰ τραγούδια εἶναι σκέψεις, πού τραγουδιῶνται μετὰ τὴν ἀνάσα ὅταν οἱ ἄνθρωποι κινῶνται ἀπὸ τρανὲς δυνάμεις κι ὁ συνειθισμένος λόγος δὲν εἶναι ἀρκετός. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἴδιος μ' ἕνα κομμάτι πάγου πού πάει ἐδῶ κι ἐκεῖ μετὰ τὸ ρέμα. Οἱ σκέψεις του ὁδηγοῦνται ἀπὸ μιὰ ρέουσα δύναμη ὅταν νιώθει χαρὰ, ὅταν νιώθει φόβο, ὅταν νιώθει λύπη. Οἱ σκέψεις του μποροῦν νὰ τὸν σκεπάζουν σὰν κατακλυσμός, κάνοντας τὴν ἀνάσα του κοφτὴ καὶ τὴν καρδιά του νὰ βροντάει. Κάτι σὰν τὴν καλυτέρευση τοῦ καιροῦ θὰ τὸν κάνει νὰ λειώνει συνέχεια. Καὶ τότε συμβαίνει, ἐμεῖς, πού πάντα νιώθουμε πῶς εἴμαστε μικροὶ νὰ νιώθουμε ἀκόμη πιὸ μικροί. Καὶ φοβόμαστε νὰ χρησιμοποιήσουμε τίς λέξεις. Ὁμως, οἱ λέξεις πού χρειαζόμαστε, γίνεται, κι ἐρχονται μόνες τους. Ὅταν οἱ λέξεις πού θέλουμε νὰ χρησιμοποιήσουμε ξεπετάγονται μόνες τους, πετυχαίνουμε ἕνα νέο τραγούδι.

(ΟΡΦΙΚΟΓΚΑΛΙΚ: Ἐνας Ἑσκιμῶς λαϊκὸς ποιητής)

Ὁ ποιητὴς πρέπει νὰ ἔχει πλήρη αἰσθαντικότητα στὶς ἐσώτερες δυνατότητες τῆς γλώσσας του — σφυγμό, ἀνάσα, λαρυγγικά, ἔνρινα κι ὀδοντικά. Λυτρί, μάτι καὶ κοιλιά.

19

*Η τ' ἀδγὰ ἢ τὴν κόττα
ἢ θὰ σπάσουμε τὴν πόρτα.

20

Κερά ἀργυρή, κερά χρυσή, κερά μαλαματένια,
γιά δάλε τὸ χεράκι σου στὴν ἀργυρὴ σου τζέπη
γιά δάλε μιὰ, γιά δάλε δυό, γιά δάλε πέντε δέκα,
γιά δάλε κίτρινο φλουρί κι ἄς εἶναι κουρεμένο.

21

Ἐσένα πρέπει, ἀφέντη μου, ντορδὰς καὶ δεκανίκι,
νὰ σὲ τραβοῦνε τὰ σκυλιά καὶ νὰ σὲ τρῶνε οἱ λύκοι.
Καὶ σέ, κυρά μου, ἢ ὁμορφιά γλήγορα νὰ σ' ἀφήσει,
ὁ ἄντρας σου νὰ κατεβεῖ καὶ νὰ μὴ σὲ γνωρίσει.
Τὴν κόρη σου τὴν ὁμορφὴ θάλτηνε στὸ ζιμπίλι
καὶ κρέμασέ τηνε ψηλά, νὰ μὴν τὴ φᾶν οἱ λύκοι.

22

Κυρά μου γυφτοκόμισσα καὶ ταγαροψειριάρα,
αὐτοῦ σπὴ στάχτ' πού κάθεσαι στὸ γύφτοκόνακό σου,
ἀπλώνεις πέντε δάχτυλα καὶ πίνεις δέκα ψεῖρες,
πού 'ναι χοντρές σὰν τὸ κεχρί, πλατειὲς σὰν τὸ κριθάρι.
Στὸ σπίτι ὅπου κάθεσαι, κοῦκος νὰ μὴ λαλήσει,
μήτε ποτές ἀδγὰ νὰ δεῖς, κι ἢ κόττα νὰ ψοφήσει.
Πρέπει νὰ ξέρει τὸ ἀσυνειδητό του καὶ τοὺς κατάλλη-

λους τρόπους νὰ συναντήσῃ τὰ ὄντα πού ζοῦν ἐκεῖ. Ὅπως εἶπε ὁ Κομφούκιος, πρέπει νὰ ξέρει τὰ ὀνόματα τῶν δέντρων, τῶν πουλιῶν καὶ τῶν λουλουδιῶν. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ γνώση καὶ τὴν ἀσκηση «κορμιού, λόγου καὶ πνεύματος» τὸ ποίημα παίρνει μορφὴ, ἐλεύθερα.

(GARY SNYDER, σύγχρονος Ἀμερικανὸς ποιητής)

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

* Ἐφάρμοσε εἰς τὴν πνευματικὴ μορφὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀρχινάει ἀπὸ τὸ σπόρον καὶ γυρίζει εἰς αὐτόν, ἀφοῦ περιέλθῃ, ὡς θαμποὺς ξετυλιγμοῦ, ὅλες τὰς φυτικὰς μορφάς, δηλαδὴ τὴν ρίζαν, τὸν κορμό, τὰ φύλλα, τὴν ἄνθη καὶ τοὺς καρπούς. Ἐφάρμοσέ τὴν καὶ σκέψου θαυιά τὴν ὑπόστασιν τοῦ ὑποκειμένου καὶ τὴ μορφὴ τῆς τέχνης.

* Ὁ θεμελιώδης ρυθμὸς τοῦ ποιήματος ἄς εἶναι, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος, τὸ Κοινὸ καὶ τὸ Κύριο, συρριζωμένα καὶ ταυτισμένα μετὰ τὴ γλώσσα ἄς ἐργάζεται (τὸ ποίημα) ἀδιάκοπα γιὰ τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν, ἀλλὰ εἰς τὸν ὥστε νὰ μὴν τὸ καταλάβουν εἰμὴ οἱ νόες οἱ γυμνασμένοι καὶ θαθεῖς. Εἰς τοῦτο θὰ φθάσῃ τινὰς μετὰ τὸν ἀπλό, πλούσιον ὅμως ἀπὸ δεσμάτα, θρέφοντας τὴ μορφὴν μετὰ τύπους δημοτικῶν, λ.χ. ἐτοιμοθάνατους, - χρυσοπηγὴν, - χρυσοπράσινα, κ.ἄ. Ὁ θεμελιώδης ρυθμὸς ἄς στυλωθῇ εἰς τὸ κέντρο τῆς Ἐθνικότητος καὶ ἄς ὑψωνεταί κάθετα, ἐνῶ τὸ νόημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πηγάζει ἡ Ποίησις, καὶ τὸ ὁποῖο αὐτὴ ὑπηρετεῖ, ἀπλώνει θαυμάσιον τοὺς κύκλους του.

(ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΣΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΥΣ)

* Ἡ γλώσσα εἶναι μεγάλο ποτάμι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν ἀνταπόκρισιν τὰ ὅσα γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὁποῖος δὲν τὴν μεταχειρίζεται καθὼς πρέπει, κάνει, ὅτι τοῦ θολέσει γιὰ νὰ κόψῃ ἢ νὰ ἐμποδίσει τοὺς δρόμους, μετὰ τὸ μέσον τῶν ὁποίων τρέχει ἡ πολυμαθεῖα. Ὅποιος κάνει λοιπὸν αὐτὸ μετὰ ἀπόφαση θεληματικὴν, πρέπει οἱ ἄλλοι νὰ τὸν στοχάζονται ἐχθρόν τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πολυμαθείας.

(ΔΙΑΛΟΓΟΣ)

* Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πεῖ ὅτι τὸ συναίσθημα εἶναι σ' αὐτόν τὸ ὁλοκληρωτικὸ ἀντικείμενο πού μιλεῖ στὸ πνεῦμα του.

* Εἶναι πάντα εὐθύς στὴν πνευματικὴ του κατεύθυνση.

* Πολλὲς φορές μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος ὅτι δημιούργησε ποίησιν ἀπὸ μουσικὴ διαίσθησιν.

* Χάρη σὲ μιὰ τελείως ἐσωτερικὴ συναισθηματικὴ ὁραματικότητα, εἶναι ἱκανὸς νὰ βλέπῃ τὸ μέλλον.

* Χάρη στὶς θαυμαστὰς δυνάμεις του, εἶναι ἱκανὸς νὰ διατηρεῖ τὸ φυσικὸ του.

* Ζῶντας μόνος του ὅσο περισσότερο τοῦ εἶναι δυνατό, μπορεῖ νὰ διατηρεῖ ἄθικτο τὸ ἔνστικτό του, τὰ κυριώτερα συστατικὰ τοῦ ὁποῖου εἶναι ἡ ἀγνότης, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ γαλήνη, ἡ φιλανθρωπία, ἡ μεγαλοψυχία καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ κάποια παιδικὴ ἀθωότητα, κατάλληλα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο γιὰ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴ γαλήνη.</